

Křest je tajemství světla. „Ty jsi můj milovaný Syn,“ pronesl Otcův hlas při Kristově křtu. Skrze křest jsme všichni synové a dcery světla. Na toho, kdo přijímá křest, sestupuje v plnosti Duch Svátý.

Křest v sobě rozvíjíme skrze víru, kterou kultivujeme, skrze naději, kterou posilujeme, skrze lásku, kterou uvádíme v život. Všichni jsme synové a dcery Otce, jenž nás miluje. Vydávejme o tom svědectví!

Vzpomeň si na datum svého křtu. Vyhledej ho. A řekni si, že právě ten den pro tebe začalo nesmírné duchovní dobrodružství, začal v tobě proudit život církve.

Guy Gilbert – Růženec světla

Křestní svíce

Každý člověk je zábleskem naděje pro tento svět. Obřad křtu to vyjadřuje zapálením křestní svíce od paškálu a jejím podáním pokřtěnému. Křest chce náš pohled otevřít, abychom si uvědomili, že s každým dítětem přichází do tohoto světa nové světlo. Ne nadarmo si naši předkové představovali, že při narození každého člověka vychází na nebi nová hvězda, jež svítí všem lidem. Každý člověk může přispět k tomu, aby byl svět prozářenější a přívětivější. Je naším nejlubším povoláním, abychom ozařovali oči lidí kolem sebe a abychom do jejich vychladlých srdcí vnášeli trochu tepla.

První církev nazývala křest fotismos, osvícení. Křest nám tak ukazuje nejen to, že nám s každým dítětem přichází do tohoto světa nové světlo, nýbrž že dítě samo je ozářeno věčným světlem Božím. První církev vždy chápala uzdravení slepého od narození, o kterém se píše v Janově evangeliu (srov. Jan 9,1-12), jako křestní příběh. Ve křtu se nám otevírají oči a vidíme vlastní skutečnost. Přesně to vystihla legenda o svaté Otýlii: od narození slepá žena prohlédne při křtu. Křest osvětluje naše oči, abychom v sobě rozpoznali světlo Boží.

Poslání kmotrů

Ptám se kmotrů, co pro ně znamená jejich kmotrovství. Někteří mi říkají, že by rádi dítě provázeli v jeho životě, chtějí mu být oporou, průvodcem, na něhož se může kdykoli obrátit. Svě kmotrovství chápou jako úkol, proto prožívají potřebu, aby sami rostli ve víře a aby se svou vírou znovu důkladně zabývali. Když rodiče ve výchově dítěte dojdou až na hranici svých možností, chtějí být kmotři připraveni, aby je dokázali povzbudit a pomoci jim. Pokud si dítě s rodiči – třeba v pubertě – nerozumí, je dobré, aby mělo někoho, na koho se může obrátit. A právě tuto službu jsou kmotři připraveni nabídnout.

Už samo hledání odpovědi na otázku týkající se obsahu poslání pomáhá rodičům a kmotrům připravit se na obřad křtu jejich dítěte a na svou aktivní účast při něm.

Anselm Grün – Křest

Prameny, odkazy

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Lukáše; Paul-Gerhard Müller – Evangelium sv. Lukáše – Malý stuttgartský komentář; Giorgio Zevini, Pier Giordano Cabra – Lectio divina 1; Anna Moštková – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.

Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Křtu Páně – cyklus C

10. ledna 2016

¹⁵Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. ¹⁶Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.“ ²¹Když se všecken lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, ²²Duch Svátý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

Jan 1,1-18

Úvod k meditaci

Pokloňme se v této chvíli, jak jen nejuctivěji umíme, a vyznejme: To je Syn Boží! Pomazaný Duchem Svatým k tomu, aby křtil Duchem Svatým! To je Otcův Syn! Otec v něm má zalíbení! Každý, kdo bude skrze křest spojen s Ježíšem, stává se Otcovým oblíbenecem! Posvěcení Duchem Svatým vstupujeme do Kristova poslání. Pokusme se v modlitbě z toho všeho těšit a nepřestávejme děkovat.

Výklad biblického textu

Kontext: Ježíš se nachází v zástupu okolo Jana Křtitele. Neuvádí se, jak se Ježíš dostal z Galileje k Jordánu a jaký měl vztah ke Křtitelovým učedníkům. Jan zde dokonce není uveden jako ten, kdo Ježíše pokřtil.

V verších (vv. 23-38), které následují po našem úryvku, je jmenováno 76 generací (přesněji předků), které jsou uzdraveny Ježíšovou poslušností. S Ježíšem jich je 77. Neposlušný Adam, který zplodil všechny lidi ve své neposlušnosti, se znovu se všemi svými syny stává „Božím“. Ježíš je nový Adam, poslušný spravedlivý, nové stvoření.

v. 15 a 16: viz Výklad biblického textu ve Vezmi a čti 3. neděle adventní cyklu C.

v. 21: Ježíš se zařazuje mezi lidi, vstupuje do řady těch, kteří přiznávají svou stvořenost a hříšnost, přijímají své meze a svou smrt. Lukáš se vůbec nesoustředí na vlastní křest, ale na to, co se stalo po něm.

a modlil se – Lukáš především připomíná, že se Ježíš jako před každým důležitým rozhodnutím modlí. Osvícení, kterého se dostalo každému věřícímu ve křtu, se rozněcuje a udržuje v modlitbě. V ní se uskutečňuje nový vztah s Bohem, to je místo zakoušení Ducha svatého. Zjevení není vyvoláno jako důsledek křtu vodou, ale Ježíšovou modlitbou, po které se mu dostane od Boha potvrzující odpovědi.

1. čtení:
Iz 40,1-5,9-11

2. čtení:
Tit 2,11-14;
3,4-7

Evangelium:
Lk 3,15-16.
21-22

Srování:

Mt 3,11-12;
Mk 1,7-8;
Jan 1,24-28;

Sk 13,25;
Mt 3,13-17;
Mk 1,9-11;

Jan 1,32-34;
Iz 2,7; Iz 42,1;
Lk 9,35;

2 Petr 1,17

otevřelo se nebe – Nebe se zavřelo pro neposlušnost Adama, který zavřel své srdce před Bohem. Prorok Izaiáš má velkou touhu: *Kéž bys protrhl nebe a sestoupil.* (Iz 63,19), teď je tato touha vyslyšena. Nebe se otevřelo nad zemí skrze Ježíšovu poslušnost.

v. 22: Duch svatý sestoupil na něj – Bůh sestupuje definitivně mezi nás v osobě Duchu Svatého. Protože Ježíš je počat díky působení Duchu svatého, není při této události obdařen Duchem, ani nedochází k tomu, že by si teprve uvědomil, že je Božím Synem. To se již předpokládá, když jako dvanáctiletý odpovídá ustaraným rodičům, kteří ho naleznou v chrámě: *Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?* (Lk 2,49).

v tělesné podobě jako holubice – V Ježíšově těle se stal Boží život skutečně viditelným, dostal tělesnou podobu. Důstojnost lidského těla souvisí se vztahem k Duchu, který přebývá v duši. Podoba holubice připomíná Božího Duchu vznášejícího se nad vodami prvotního chaosu, je to narážka na Noema, čekajícího na návrat holubice, která má oznámit konec potopy.

a z nebe se ozval hlas – Nebeský hlas se opírá o: druhý žalm – *Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil* (Žl 2,7); proroctví Izaiáše – *Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v něm jsem našel zalíbení* (Iz 42,1) – a interpretuje Ježíše jako mesiánského krále Izraele a lidstva, který je díky Boží milosti *milovaným Synem*.

K tématu

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dnes je svátek Křtu Páně a dopoledne jsem pokřtil 32 dětí. Spolu s vámi děkuji za tato stvoření a za každý nový život. Je pro mne potěšením křtít děti. Moc mne to těší. Každé narozené dítě je darem radosti a naděje, a každé pokřtžené dítě, je divem víry a svátkem Boží rodiny.

Dnešní evangelium zdůrazňuje, že poté, co byl svatým Janem u řeky Jordán Ježíš pokřtěn, „otevřelo se nebe“. Uskutečnilo se tak proroctví. Jedna invocace, kterou nám podává adventní doba, totiž praví: „Kéž bys protrhl nebe a sestoupil“ (Iz 63,19). Kdyby nebe zůstalo zavřeno, byl by horizont tohoto pozemského života temný a beznadějný. Avšak slavením Vánoc nám víra opět dala jistotu, že Ježíšovým příchodem se nebe rozestoupilo. A v den Kristova Křtu opět rozjímáme o otevřeném nebi. Zjevení Božího Syna na zemi je začátkem veliké doby milosrdenství po té, co bylo nebe uzavřeno hříchem, který jakoby vztyčil bariéru mezi lidskou bytostí a jejího Stvořitele. Ježíšovým narozením se nebe otevírá. Bůh nám dává v Kristu záruku nezničitelné lásky. Jakmile se Slovo stalo tělem, je možné vidět otevřené nebe. Bylo to možné betlémským pastýřům, mudrcům z Východu, Křtitelovi, Ježíšovým apoštolům i prvomučedníkovi, svatému Štěpánovi, který zvolal: „Vidím nebesa otevřená“ (Sk 7,56). A je to umožněno také každému z nás, pokud se necháme proniknout Boží láskou, která je nám dána poprvé ve křtu působením Duchu svatého. Nechme se prostoupit Boží láskou! Je to veliká doba milosrdenství! Nezapomeňte na to. Toto je veliká doba milosrdenství!

Když Ježíš přijal od Jana Křtitele křest pokání v solidaritě s kajícím se lidem, ačkoli byl bez hříchu a nepotřeboval obrácení, Bůh Otec nechal z nebe zaznít hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení“ (Mt 3,17). Ježíš přijal potvrzení nebeského Otce, který jej poslal právě proto, aby sdílel náš stav, naši chudobu. Sdílení je pravým projevem lásky. Ježíš se od nás neodděluje, považuje nás za bratry a sdílí se s námi. Tak se spolu s Ním stáváme dětmi Boha Otce. Toto je zjevení a zdroj pravé lásky. A je to veliká doba milosrdenství!

Nezdá se vám, že naše doba potřebuje doplněk bratrského sdílení a lásky? Nezdá se vám, že všichni potřebujeme doplněk činnorodé lásky? Nikoli takové, která se spokojí s improvizovanou pomocí, jež nepřitáhne, nevtáhne do hry, nýbrž lásky, která se sdílí a má účast na nepohodlí i soužení bratra. Život dostane chuť, nechá-li se prostoupit Boží láskou!

Prosme Nejsvětější Pannu, aby nám svojí přímluvou pomáhala v naší snaze následovat Krista cestou víry a lásky, cestou, kterou vyznačil náš křest.

papež František 12. 1. 2014

Drazí bratři a sestry, touto nedělí po Zvěstování Páně se končí liturgická vánoční doba: období světla, Kristova světla, které jako nové slunce vyšlo nad obzorem lidstva, rozhání temnoty zla a nevědomosti.(...) Evangelista Lukáš podává, že když se Ježíš po přijetí křtu „modlil, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“ (Lk 3,21-22). Tento Ježíš je Syn Boží, který je naprosto ponořen do láskyplné Otcovy vůle. Tento Ježíš je Tím, který umírá na kříži a je vzkříšen mocí samotného Duchu, jenž nyní spočívá na Něm a posvěcuje Jej. Tento Ježíš je novým člověkem, který chce žít jako Boží Syn, to znamená v lásce; člověkem, který před zlem tohoto světa volí cestu pokory a odpovědnosti, rozhoduje se zachránit nikoli sebe sama, ale obětovat vlastní život za pravdu a spravedlnost.

Být křesťany znamená žít takto. Avšak tento způsob života obnáší znovuzrození: zrození shůry, z Boha, z Milosti. Tímto znovuzrozením je křest, který Kristus daroval církvi, aby rodila lidi k novému životu. Starobylý text přisuzovaný svatému Hypollitovi praví: „Kdo se sklání s vírou k vodě znovuzrození, zřídá se dábla a staví se za Krista, odpírá nepříteli a uznává, že Kristus je Bůh, svléká se z hříchu otroctví a odívá se adoptivním dětstvím“ (*Promluva na Zjevení Páně, 10*).

Podle tradice, jsem dnes měl to potěšení pokřtít několik dětí, které se narodily v posledních třech či čtyřech měsících. Nyní chci svoji modlitbu a své požehnání rozšířit na všechny novorozené děti, ale především vyzvat každého, aby se rozpo-menul na vlastní křest, na ono duchovní znovuzrození, které nám otevřelo cestu k věčnému životu. Každý křesťan nechť objeví krásu toho, že byl zrozen shůry, z lásky Boží, a žije jako syn Boží.

Benedikt XVI. 13. 1. 2013